

Gavn, men Publikum i sidste Instans utvivlsomt lider Tab derved, er det foreslaaet helt at forbyde Retshandlers Indgaaelse paa den nævnte Maade.

§ 14.

Forbudet mod i Detailhandelen at give Tilgift af en vis Størrelse skylder ligesom Bestemmelserne i §§ 9 og 10 m. fl. de stedfindende, ofte meget grove Misbrug sin Tilblivelse. At det herhjemme anvendte Tilgiftssystem i Udlandet har vakt en for vor Handelsstand lidet smigrende Opmærksomhed, afgiver den fra »Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation« modtagne Skrivelse, Bilag K., Bevis for. Det maa da ogsaa erkendes, at Ydelsen af Tilgift rummer en vis Fare. Om Sælgeren vil tjene mer eller mindre paa den solgte Vare, bør det naturligvis overlades til ham selv at afgøre. Men bestemmer han sig for den mindre Avance, fordi han derigennem venter at opnaa en større Omsætning, er den naturlige Vej for ham at gaa at give Afslag i Prisen. Naar man i Stedet vælger at give Tilgift, sker det hyppigst for at bibringe Publikum den Antagelse, at Tilgiften repræsenterer en større Værdi end det Afslag i Prisen, Sælgeren i Virkeligheden giver. Tilgiftsforretningerne rumme derhos i sig selv en Fare for de legitime Forretninger i den Branche, indenfor hvilken Tilgiftsydelsen falder.

Angaaende Indholdet af Bestemmelserne bemærkes i øvrigt, at man ved »Tilgift« forstaar enhver Ydelse af andre Varearter end den, Købet direkte angaar, men uden Hensyn til, om Tilgiften leveres samtidig med den solgte Genstand eller først, naar Køberen har taget Varer for et bestemt Beløb (Rabatmærker) eller en bestemt Mængde Varer e. l. Derimod falder naturligvis saavel »Overvægt« som enhver Pengeydelse udenfor Begrebet, ligegyldigt om det paagældende Beløb udbetales straks eller først, naar der er taget Varer for et bestemt Beløb.

Ved den solgte Vares Salgspris tænkes paa Salgsprisen in concreto. Tilgiftens Værdi maa derimod bestemmes efter dens Værdi i Handel og Vandel, dog med Hensyn tagen til Størrelsen af det »Tilgiftsparti«

som Sælgeren til Brug ved Forretningen har indkøbt. Det vil derfor alene være det tilfældigt billige eller dyre Køb af et Parti Tilgiftsvarer, der i denne Forbindelse bliver uden Betydning. Hvis altsaa f. Eks. en Margarineforretning baseres paa Ydelse af Tilgift i Form af Tallerkener, Margarine sælges for 60 Øre pr. Pund, og Forretningindehaveren har indkøbt et 1000 Stkr. stort Parti Tallerkener, der i Handel og Vandel har en Værdi af 70 Kr., vil en Tallerken ikke kunne gives som Tilgift til et Pund Margarine, selvom Sælgeren maaske ved et heldigt Køb kun har givet 40 Kr. for Tallerkenpartiet. Er Partiets Værdi i Handel og Vandel derimod kun 60 Kr., vil Tilgiften være tilladt, uanset at Værdien af en enkelt Tallerken i Handel og Vandel maaske er f. Eks. 12 Øre.

§ 15.

Angaaende Udkastets § 15 henvises til Bemærkningerne ovenfor Side 11.

§ 16.

Bestemmelsen er tildels svarende til § 7 i Loven af 27. April 1894. Dog bemærkes, at man har foreslaaet, at Strafforfølgning kun skal foretages af det offentlige, naar det begæres af den forurettede eller af en dertil autoriseret Forening.

Værnetingsreglerne forbigaaes her.

§ 17.

Angaaende Udkastets § 17 henvises til Bemærkningerne Side 11.

§ 18.

Med Hensyn til denne Paragraf er alene Anledning til at bemærke, at det — idet Bestemmelserne i Lov Nr. 70 af 27. April 1894 dels overflødiggøres ved de mere omfattende Bestemmelser i Kommissionsudkastet, dels, for saa vidt angaar Lovens § 4, er ophævet ved Lov Nr. 64 af 30. Marts 1906 om Handel med samt Ind- og Udførsel af Landbrugsprodukter — er fundet rigtigt udtrykkeligt at ophæve fornævnte Lov af 27. April 1894.